

Έπίκαιρο

Οι μάρτυρες τής Άναστάσεως

Άς κάνουμε, παιδιά, μιά υπόθεση: Σέ κάποιο σημείο τής γής, ένα συγκλονιστικό γεγονός γίνεται άφορμή παγκοσμίου πολέμου! Άσφαλώς παντού όλοι ενδιαφέρονται νά μάθουν τί έγινε, πώς άκριβώς συνέβη, τί ήταν αυτό πού στάθηκε αίτία γιά έναν τόσο μεγάλο πόλεμο. Γιά τό θέμα αυτό δίνουν συνεντεύξεις διάφοροι έμπειρογνώμονες, άρχηγοί κρατών, ύπουργοί, στρατηγοί καί άλλα σπουδαία πρόσωπα. Έκτός άπό αυτούς, καταθέτουν τή μαρτυρία τους καί κάποιοι άπλοι άνθρωποι τής ύπαίθρου -γεωργοί, βοσκοί, ψαράδες- πού ήταν **παρόντες στό γεγονός· είδαν τί συνέβη μέ τά ίδια τους τά μάτια**. Οι δικές τους καταθέσεις δημοσιεύονται σέ όλες τίς έφημερίδες, ανεβαίνουν σέ όλες τίς ιστοσελίδες, μεταφράζονται σέ όλες τίς γλώσσες. Γιατί άραγε; Γιατί άποκτούν τόση δημοσιότητα οι δικές τους καταθέσεις;... Ναι, είναι σπουδαία ή δική τους μαρτυρία, γιατί είναι **αυτόπτες μάρτυρες**. Δέν κατέχουν ύψηλές θέσεις ούτε διαθέτουν ίσως ιδιαίτερη μόρφωση, αλλά είδαν μέ τά ίδια τους τά μάτια όσα περιγράφουν. Γι' αυτό, θεωροϋνται **οί πιό άξιόπιστοι μάρτυρες**.

Καί στά **δικαστήρια**, όπως γνωρίζετε, οί δικαστές ζητοϋν κυρίως αυτόπτες μάρτυρες, πού νά είδαν μέ τά ίδια τους τά μάτια όσα καταθέτουν. Οι δικές τους καταθέσεις θεωροϋνται πάντοτε σημαντικότερες άπό όλες τίς άλλες.

Γιά τήν ανάσταση τοῦ Χριστοῦ, παιδιά, πού εἶναι τό μεγαλύτερο κοσμοϊστορικό γεγονός, ἔχουν καταθέσει αὐτόπτες μάρτυρες; **Εἶναι ἀξιόπιστοι οἱ μάρτυρες τῆς ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ;** (Στό θέμα αὐτό ἔγινε ἀναφορά καί στό πρῶτο μάθημα. Ἐδῶ θά γίνει ἐκτενέστερη ἀνάπτυξη). Σ' αὐτό τό ἐρώτημα θά πάρουμε ἀπάντηση σήμερα παρακολουθώντας μέ τή σειρά ὅσα συνέβησαν ἐκεῖνες τῆς μέρες.

Τό πρωί ἐκείνου τοῦ Σαββάτου, πρὶν ἀκόμη ἀνατείλει ὁ ἥλιος, χαράματα ξεκίνησαν **οἱ μυροφόρες**. Λαχταροῦσαν νά ξαναβρεθοῦν τό γρηγορότερο κοντά στόν ἀγαπημένο τους Νεκρό. Ἦθελαν νά Τοῦ προσφέρουν τά μύρα τους, κατά τά ἰουδαϊκά ἔθιμα, γιά νά μή μυρίζει ἄσχημα τό σῶμα καθώς θά λειώνει...

Στό μνημα ὅμως κάποιος τῆς περίμενε: ἕνας λαμπροφορεμένος ἄγγελος! Τό πρόσωπό του ὅλο φῶς, τά ἱμάτιά του ἀστραφερά! Τόν κοιτοῦν θαμπωμένες. «Τί ζητᾶτε;» τῆς ρωτᾶ. «Τόν Ἰησοῦ Χριστό τόν ἐσταυρωμένο; Δέν εἶναι ἐδῶ. Ἀναστήθηκε. Πᾶτε γρήγορα νά τό πεῖτε στους μαθητές του ὅτι ἀναστήθηκε καί τούς περιμένει στή Γαλιλαία. Ἐκεῖ θά Τόν δοῦν!».

Φόβος κατέλαβε τῆς μυροφόρες. Πῶς νά πιστέψουν σ' αὐτά πού ἀκοῦν; Ἀναστήθηκε σι' ἀλήθεια ὁ Χριστός;

Αὐτές ἦταν παροῦσες ὅταν **ὁ Ἰωσήφ ἀπό τήν Ἀριμαθαία** καί ὁ **Νικόδημος** κατέβασαν τόν Χριστό ἀπό τόν σταυρό, Τόν τύλιξαν σέ ἕνα λευκό σεντόνι καί Τόν μετέφεραν σ' αὐτόν τόν τάφο, πού δέν εἶχε χρησιμοποιηθεῖ ποτέ ἀπό κανέναν ἄλλον. Εἶδαν πῶς ἔκοψαν τό σεντόνι (ὀθόνη) σέ λωρίδες (τά ὀθόνια), πῶς τῆς βούτηξαν στά μύρα καί τύλιξαν σφιχτά, πολύ σφιχτά, τό νεκρό σῶμα -ἔτσι ὅπως συνήθιζαν τότε οἱ Ἰουδαῖοι-, πῶς κάλυψαν τό κεφάλι μέ τό σουδάριο (εἰδικό μαντήλι) καί τοποθέτησαν τόν ἄψυχο Ἰησοῦ στόν τάφο. Εἶδαν μέ πόσο κόπο ἔσυραν οἱ δύο ἐκεῖνοι ἄνδρες μιά μεγάλη πέτρα γιά νά κλείσουν τόν τάφο, γιατί ἐκεῖνη τήν ἐποχή κάθε τάφος ἦταν μιά μικρή σηλιά. Ὅλα αὐτά τά εἶδαν οἱ μαθήτριες τοῦ Χρι-

στοῦ. Καί μετά τήν ταφή, ἀγόρασαν τά μύρα τους καί περίμεναν πότε νά περάσει ἡ ἐπόμενη μέρα, τό Σάββατο· ἦταν αὐστηρή ἀργία καί γι' αὐτό δέν ἐπιτρεπόταν νά πᾶνε ὡς τό μνήμα. Περίμεναν, λοιπόν, μέ ἀνυπομονησία καί λαχτάρα πότε νά ξημερώσει ἡ ἄλλη μέρα...

Ὅμως τώρα, **φεύγουν ἀπό τό μνήμα γεμάτες φόβο καί κατάπληξη!** Τί εἶναι αὐτά πού εἶδαν καί ἄκουσαν; Ἡ μεγάλη πέτρα πού ἔκλεινε τόν τάφο ἦταν παράμερα κι ὁ τάφος ἄδειος! Ἕνας λαμπροφορεμένος ἄγγελος μιλοῦσε ξεκάθαρα γιά ἀνάσταση! Ἀλλά πῶς νά πιστέψουν ὅτι ὁ νεκρός Ἰησοῦς ἀναστήθηκε;...

Παίρνουν τόν δρόμο τοῦ γυρισμοῦ γεμάτες ἀπορία. Καθώς ὁμως ἐπιστρέφουν, **ἐμφανίζεται μπροστά τους ἀναστημένος ὁ Χριστός!** Τόν βλέπουν! Ἀκοῦν τή γνώριμη φωνή του: «Χαίρετε! Μή φοβάστε! Πηγαίnete νά πείτε στους μαθητές μου νά ἔρθουν στή Γαλιλαία κι ἐκεῖ θά μέ δοῦν».

Μέ ἀπερίγραπτη χαρά τρέχουν νά φέρουν στους ἀποστόλους τό μεγάλο νέο! Εἶναι βέβαιες: ὁ Χριστός ἀναστήθηκε! Δέν τούς τό εἶπε μόνο ὁ ἄγγελος. **Τόν εἶδαν μέ τά ἴδια τους τά μάτια· ἄκουσαν οἱ ἴδιες τόν χαιρετισμό του!** Μεταφέρουν στους μαθητές τό μήνυμά του: Νά φύγουν πιά ἀπό τά Ἱεροσόλυμα. Εἶχαν ἔρθει γιά τό ἰουδαϊκό Πάσχα καί μέσα σέ λίγες μέρες ἔζησαν τόσο δραματικά γεγονότα... Ἦρθε ἐπιτέλους ἡ ὥρα νά γυρίσουν πίσω στή Γαλιλαία. Ἐκεῖ ὅπου γιά πρώτη φορά συνάντησαν τόν Χριστό, θά Τόν συναντήσουν τώρα ἀναστημένο!

Ὅμως, **οἱ μαθητές δέν ξεκινοῦν γιά τή Γαλιλαία.** Δέν τολμοῦν νά βγοῦν ἀπό τό σπίτι ὅπου μένουν. Φοβοῦνται νά περπατήσουν στους δρόμους τῆς Ἱερουσαλήμ. Τρέμουν στή σκέψη ὅτι ἀπό στιγμή σέ στιγμή ἴσως οἱ ἐχθροί τοῦ Χριστοῦ συλλάβουν κι αὐτούς... Κι ἀλίμονό τους ἂν πέσουν στά χέρια τοῦ μανιασμένου ὄχλου! Ἐξάλλου, **δέν πίστεψαν τίς μυροφόρες.** «Γυναικεῖες φαντασίες» χαρακτήρισαν τά λόγια τους· ἀπό τήν πολλή ἀγάπη τους στόν Χριστό, φαντάστηκαν ὅτι Τόν εἶδαν μπροστά τους.

Ἔτσι δειλούς καί φοβισμένους τούς βρῆκε ὁ ἀναστημένος Κύριος **τό ἀπόγευμα τῆς ἴδιας ἐκείνης μέρας**. Ἐμφανίστηκε ἀνάμεσά τους ξαφνικά, ἐνῶ οἱ πόρτες ἦταν κλειστές. Τρόμαζαν οἱ μαθητές. «Φάντασμα!» φώναζαν. Ἀλλά ὁ Χριστός τούς καθησυχάζει. Τούς ἀποδεικνύει ὅτι δέν εἶναι φάντασμα. Τά φαντάσματα δέν ἔχουν σάρκα καί ὀστά. Τούς δείχνει στά χέρια του τά σημάδια ἀπό τά καρφιά, στήν πλευρά του τό σημεῖο πού εἶχε τρυπήσει ἡ λόγχη. Τούς ζητᾷ κάτι νά φάει. Τοῦ ἔφεραν ψημένο ψάρι καί κηρήθρα μέ μέλι. Ἔφαγε μπροστά τους καί ὅταν ἔφυγε, ἔμειναν πίσω τά κόκκαλα ἀπό τό ψάρι, τό κερὶ ἀπό τήν κηρήθρα, γιά νά τούς πείθουν πώς δέν ἦταν φάντασμα, δέν ἦταν ὄνειρο... Στ' ἀλήθεια, ὁ Χριστός ἀναστήθηκε!

Ἀπό τή συντροφιά τῶν μαθητῶν ἐκεῖνο τό ἀπόγευμα ἔλειπε ὁ **Θωμᾶς**. «Εἶδαμε ἀναστημένο τόν Χριστό», τόν βεβαιώνουν οἱ δέκα μαθητές. Ἀδύνατον νά τούς πιστέψει. «Ἄν δέν δῶ τά σημάδια ἀπό τά καρφιά καί δέν τά ἀκουμπήσω μέ τό δάχτυλό μου, ἂν δέν βάλω τήν παλάμη μου στήν πλευρά του τήν τρυπημένη ἀπό τή λόγχη, δέν πρόκειται νά πιστέψω!».

Μιά ἐβδομάδα μετά, ὁ Κύριος πάλι ἐπισκέπεται τούς μαθητές του, στό ἴδιο σπίτι, στά Ἱεροσόλυμα. Αὐτή τή φορά εἶναι μαζί τους καί ὁ ἄπιστος Θωμᾶς.

- Ἔλα, Θωμᾶ, τοῦ λέει ὁ Χριστός, βάλε τό δάχτυλό σου στό σημάδι ἀπό τά καρφιά, ἀκούμπησε καί τήν παλάμη σου στήν λογισμένη μου πλευρά γιά νά μήν εἶσαι στό ἐξῆς ἄπιστος, ἀλλά πιστός!

- **Ὁ Κύριός μου καί ὁ Θεός μου!** ἀναφωνεῖ συγκλονισμένος ὁ Θωμᾶς.

Βλέπει τόν Χριστό μπροστά του ἀναστημένο, ἀκούει τή φωνή του!

Στό ἐξῆς, ὄχι μόνο δέν θά ἔναι ἄπιστος, ἀλλά σέ ὅλη τή ζωή του -ὅπως καί οἱ ἄλλοι μαθητές- **θά κηρύπτει παντοῦ τήν ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ**.

Πραγματικά, **λίγες μέρες μετά** οί απόστολοι αρχίζουν τό κήρυγμά τους **στά Ίεροσόλυμα**, στήν πόλη όπου ό Χριστός σταυρώθηκε. Άφοβοι κι άτρόμητοι πιά, δέν διστάζουν νά καταθέσουν τή μαρτυρία τους μπροστά στους σταυρωτές του! **Μάταια προσπαθοῦν οί έχθροί του Χριστού νά τούς ἐμποδίσουν.** Ό λαός τούς πιστεύει. **Τρεῖς χιλιάδες βαπτίστηκαν μετά τό πρώτο κήρυγμα τή μέρα τῆς Πεντηκοστῆς.** Κι ὅσο περνοῦσε ό καιρός, ὀλοένα καί περισσότεροι βαπτίζονταν καί γίνονταν μέλη τῆς Ἐκκλησίας του Χριστοῦ.

Βέβαια, τό κήρυγμα τῆς ἀνάστασης στοίχισε πολύ ἀκριβά στους ἀποστόλους: φυλακίσεις, μαστιγώσεις, σκληρά βασανιστήρια. **Σφράγισαν τή μαρτυρία τους μέ τό μαρτύριό τους.** Μέ τό αἷμα τους πότισαν **τό δένδρο τῆς Ἐκκλησίας,** πού μένει βέβαια ἀπό τότε **αἰωνόβιο!** Ὅσοι ἄνεμοι κι ἄν σφυρίζουν, κι ἄν πέφτουν πάνω του μέ ὀρμή γιά νά τό ξερριζώσουν, παραμένει **ἀσάλευτο· θαλερό μέσ στους αἰῶνες!** Κάτω ἀπό τά σκιερὰ κλαδιά του, βρίσκουν δροσιά καί ἀνάπαυση ὅλοι οἱ πιστοί, πού σέ κάθε ἐποχή ὁμολογοῦν: «ἀληθῶς ἀνέστη ὁ Κύριος»!

Λοιπόν, παιδιά, τί θά ἀπαντούσατε στό ἐρώτημα πού θέσαμε: **Εἶναι ἀξιόπιστοι οἱ μάρτυρες πού κήρυξαν στόν κόσμο τήν ἀνάσταση του Χριστοῦ;**

(Ἀφήνουμε πρώτα τά παιδιά νά ἐκφραστοῦν καί τά βοηθοῦμε μέσα ἀπό τή συζήτηση νά βγάλουν τά συμπεράσματά τους).

α) Εἶναι **αὐτόπτες μάρτυρες.** Καταθέτουν ὅ,τι εἶδαν μέ τά ἴδια τους τά μάτια. Εἶδαν οἱ ἴδιοι τόν Χριστό ἀναστημένο! Γιά σαράντα μέρες, μέχρι τήν ἀνάληψή του στους οὐρανούς, πολλές φορές τούς ἐμφανίστηκε καί τούς συναναστράφηκε καί τούς ἔδωσε πολλές ἀποδείξεις (βλ. Πρξ 1,3), ὥστε νά μήν ἔχουν καμία ἀμφιβολία γιά τήν ἀνάστασή του.

β) Μέχρι τή στιγμή πού Τόν εἶδαν ἀναστημένο ἦταν ὅλοι **ἄπιστοι·** ὄχι μόνο ὁ Θωμᾶς.

▲ Πώς φαίνεται ἡ ἀπιστία τῶν μυροφόρων;

Πῆγαν πρῶι πρῶι στό μνῆμα γιά νά προσφέρουν τά μύρα τους στόν νεκρό Ἰησοῦ, γιά νά μή μυρίζει ἄσχημα τό σῶμα του καθώς θά λειώνει. Δέν περίμεναν ὅτι ὁ Χριστός θά ἀναστηθεῖ οὔτε καί τό ἔβαλαν στόν νοῦ τους ὅταν εἶδαν ἄδειο τόν τάφο. Θυμηθεῖτε τή Μαρία τή Μαγδαληνή, πού πρῶτη ἔφτασε στόν τάφο καί ἔκλαιγε ἀπαρηγόρητη, γιατί νόμισε ὅτι οἱ ἐχθροί τοῦ Χριστοῦ ἔκλεψαν τό σῶμα του. Κι ὅταν ὁ ἄγγελος ξεκάθαρα εἶπε ὅτι ὁ Χριστός ἀναστήθηκε, φόβος κατέλαβε τίς μυροφόρες. Δέν πίστεψαν στήν ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ, παρά μόνο ὅταν Τόν εἶδαν μπροστά τους ἀναστημένο.

▲ Πώς φαίνεται ὅτι καί οἱ ἄλλοι μαθητές, ἐκτός ἀπό τόν Θωμᾶ, ἦταν ἄπιστοι;

Δέν πίστεψαν τίς μαθήτριες. Χαρακτήρισαν τά λόγια τους «γυναικεῖες φαντασίες». Νόμισαν ὅτι ἀπό τήν πολλή τους ἀγάπη στόν Διδάσκαλο φαντάστηκαν ὅτι Τόν εἶδαν. Κι ὅταν ὁ Χριστός ἦρθε ἀνάμεσά τους, στήν ἀρχή Τόν πέρασαν γιά φάντασμα. Πίστεψαν στήν ἀνάστασή του μόνο ὅταν τούς ἔδωσε χειροπιαστές ἀποδείξεις: α) Τούς ἔδειξε τά σημάδια ἀπό τά καρφιά στά χέρια του καί τήν πλευρά του τήν τρυπημένη ἀπό τή λόγχη. β) Ζήτησε νά φάει καί ἔφαγε μπροστά τους. γ) Ὅταν ἔφυγε ἀπό ἀνάμεσά τους, τά κόκκαλα ἀπό τό ψάρι πού ἔφαγε καί τό κερί ἀπό τήν κηρήθρα τούς βεβαίωσαν ὅτι δέν ἦταν φάντασμα οὔτε ὄνειρο, ἀλλά πραγματικά ὁ Χριστός ἀναστήθηκε καί ἦταν ζωντανός ἀνάμεσά τους!

γ) Ἐπιπλέον, οἱ ἀπόστολοι **κήρυξαν τήν ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ ὄχι κάπου μακριά ἀλλά στά Ἱεροσόλυμα**, ἐκεῖ ὅπου ὁ Χριστός σταυρώθηκε· καί κανεῖς δέν μπόρεσε νά τούς διαψεύσει. Ἀντίθετα, τή μέρα τῆς Πεντηκοστῆς, μετά τό πρῶτο κήρυγμα, **πίστεψαν τρεῖς χιλιάδες Ἰουδαῖοι!**

δ) Εἶναι, ἐπίσης, πολύ σημαντικό ὅτι τό κήρυγμά τους δέν ἀκούστηκε αἰῶνες μετά ἀπό τά γεγονότα, ἀλλά **λίγες μόνο μέρες μετά τή σταύρωση τοῦ Χριστοῦ**. Ἄν κάποιος ὑποστήριζε ὅτι ἕνας νεκρός

ἀναστήθηκε πρὶν ἀπὸ ἑκατὸ ἢ διακόσια χρόνια, θά ἄφηνε ἀρκετὰ περιθώρια γιὰ νὰ ἀμφιβάλλουμε. Δέν θά μπορούσαμε νὰ ἐρευνήσουμε ἂν αὐτὸ πού ἰσχυρίζεται εἶναι ἀληθινό. Οἱ μαθητὲς ὅμως **ἀπευθύνονται στοὺς ἴδιους τοὺς σταυρωτὲς τοῦ Χριστοῦ**. Κι ἐνῶ πρὶν δοῦν τὸν Χριστὸ ἀναστημένο, δέν τολμοῦσαν οὔτε νὰ ἐμφανιστοῦν στοὺς δρόμους τῶν Ἱεροσολύμων, μετὰ τὴν ἀνάστασή του στέκονται μὲ τόλμη μπροστὰ στοὺς ἀρχιερεῖς καὶ στοὺς φαρισαίους καὶ διακηρύττουν: «Αὐτὸς πού ἐσεῖς σταυρώσατε ἀναστήθηκε!».

ε) Δέν σταμάτησαν οἱ μαθητὲς νὰ κηρύττουν τὴν Ἀνάσταση, παρότι οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ γραμματεῖς τοὺς συνέλαβαν, τοὺς βασάνισαν, τοὺς ἀπαγόρευαν νὰ μιλοῦν γιὰ τὸν Χριστό. «Δέν μπορούμε νὰ μὴ μιλοῦμε γι' αὐτὰ πού εἶδαμε καὶ ἀκούσαμε» (Πρξ 4,20), ἀπαντοῦσαν σταθερά οἱ ἀπόστολοι. Ὡς τὸ τέλος τῆς ζωῆς τους κήρυτταν καὶ **σφράγισαν τὴ μαρτυρία τους μὲ τὸ μαρτύριό τους**. Δέν θυσιάζει κανεὶς τὴ ζωὴ του γιὰ ἓνα ψέμα. Ὅταν οἱ μάρτυρες βεβαιώνουν τὴ μαρτυρία τους μὲ τὸ μαρτύριό τους, εἶναι εὐλικρινεῖς καὶ ἀξιόπιστοι.

Εὐλικρινεῖς καὶ ἀξιόπιστοι εἶναι οἱ μάρτυρες τῆς ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ. Γι' αὐτὸ, ὅσο κι ἂν προσπάθησαν οἱ ἐχθροὶ τοῦ Χριστοῦ -ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή μέχρι σήμερα- νὰ παρουσιάσουν τὴν ἀνάστασή του σάν ἀπάτη, δέν τὰ κατάφεραν. Ὅσο κι ἂν προσπάθησαν νὰ ἐξοντώσουν τοὺς μάρτυρες τῆς Ἀναστάσεως, τίποτε δέν πέτυχαν. **Παρά τὴν ἀμείλικτη πολεμικὴ δύο χιλιάδων χρόνων, δέν ἔπαψε ὡς τίς μέρες μας νὰ μαρτυρεῖται: «Χριστὸς ἀνέστη!»**. Καὶ πάντοτε θριαμβευτικά θά ἀντηχεῖ: **«Ἀληθῶς ἀνέστη ὁ Κύριος!»**.

(Προτεινόμενο τραγούδι: «Χριστὸς ἀνέστη», βλ. CD μὲ ὑλικό).

ΟΠΤΙΚΟΑΚΟΥΣΤΙΚΟ ΥΛΙΚΟ

1. Εικόνες.
2. Άναστάσιμη προσευχή.
3. Καταβασίες του Πάσχα σε αρχείο κειμένου και ήχου.
4. Τραγούδι σε προβολή.
5. Παιχνίδια.